

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 17/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča, Stavebně obchodní firma Hodonín, Měšťanská 9, Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 10/2011 z 12. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča, Stavebně obchodní firma Hodonín **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2013 faxom a 13. novembra 2013 poštou doručená sťažnosť JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča Stavebně obchodní firma Hodonín (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 10/2011 z 12. augusta 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažnosť sťažovateľa bola doplnená podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 6. decembra 2013.

Z obsahu sťažnosti a jej doplnenia vyplýva, že sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu žalobou 5. mája 1998 domáhal na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) proti žalovanému „*vydania veci hmotného investičného majetku*“.

Krajský súd spis odstúpil 25. mája 1998 Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) ako vecne a miestne príslušnému súdu.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 C 199/98 z 11. novembra 2008 zamietol žalobu sťažovateľa. Po odvolaní sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Co 178/2008 z 2. júna 2010 potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že ho napadnutým uznesením odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: «*Okresný súd vyhlásil rozsudok sp. zn. 10 C 199/98-330 dňa 11. 11. 2008, ktorý bol, je a zostane nespravodlivým rozsudkom, lebo konajúci súd nerešpektoval zákon a kogentné ustanovenia § 133 ods. 1 OZ, alebo § 483 OBZ, pretože sa súd nezaoberal základnou otázkou, či prevod vlastníctva hnutelných vecí žalovaná spoločnosť nadobudla zákonným spôsobom.*

Zo spisu je zrejmé, že ani jeden zo súdov sa nezapodieval, prečo konatelia úpadcu ŽELSTAV, A-Z, s. r. o. (ďalej len úpadca) predávali hnutelný majetok, ktorý nepatril úpadcovi a prečo títo konatelia úpadcu (Ing. T., Ing. G., Ing. M. a Ing. P.) predávali hnutelnosti do spoločnosti, v ktorej boli spoločníkmi a následne aj konateľmi. Tieto nezákonné predaje hnutelností malo za následok, že ŽELSTAV, A-Z, s.r.o. sa dostal do

úpadku, nebol schopný platiť záväzky, avšak spoločnosť žalovaného: Železničné staviteľstvo Bratislava spol. s.r.o., len od 24. 10. 1994 do 31. 12. 1994 vytvorili čistý zisk viac ako 20 mil. Sk.

Prečo súdy, tieto právne skutočnosti neskúmali, prečo nevyhodnotili navrhované dôkazy sťažovateľom, kto a na základe akých právnych skutočností hnutel'nosti nadobudol.

Tieto právne skutočnosti o nadobudnutí hnutel'ného majetku, mali a majú pre spravodlivé rozhodnutie vo veci zásadný význam.

Pretože, ani jeden z konajúcich súdov, nevynímajúc ani rozhodnutie NS SR zo dňa 12. 08. 2013 sp. zn. 1 Cdo 10/2011 z 12. 08. 2013 nevyhodnotil dôkazy navrhnuté sťažovateľom, či žalovaná spoločnosť: Železničné staviteľstvo Bratislava, spol. s r. o... vlastníctvo hnutel'ného majetku nadobudol zákonným spôsobom (a nie podvodom) má za následok, že rozhodnutie NS SR... je rozhodnutím nespravodlivým v zmysle podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čo malo za následok porušenie základných ľudských práva sťažovateľa v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru „užívať svoj majetok“.

Vzhľadom na vyššie uvedené žiadam, aby Ústavný súd... preskúmal vyššie uvedené založené prílohy č. 1 až 7 k tejto sťažnosti, z ktorých zistí, že základné ľudské práva sťažovateľa, vlastníť a užívať svoj majetok porušené boli.

Mám za to, že v tomto spore, nie len zo strany konajúcich súdov I. a II. stupňa, ale aj rozhodnutím sp. zn. 1 Cdo 10/2011 došlo k porušeniu čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a to v tom, že aj týmto rozhodnutím NS SR, právo sťažovateľa vyplývajúce z čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a právo na spravodlivé rozhodnutie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru porušené bolo. »

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„ÚS SR v zmysle čl. 127 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ako aj § 56 ods. 3 písm. zák. č. 38/1991 Zb., uznesenie sp. zn. 1 Cdo 10/2011 zo dňa 12. 08. 2013 zrušuje a prikazuje NS SR, ktorý základné ľudské právo alebo slobodu sťažovateľa porušil, aby vo veci opakovane a spravodlivo konal a rozhodol v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

NS SR prikazuje, aby po zrušení uznesenia vo veci opakovane konal s tým, že je povinný skúmať, kto a na základe akých právne relevantných skutočností, hnutel'ný majetok nadobudol a na základe týchto zistení, bez ohľadu na procesné návrhy účastníkov, aby

organizoval sám ďalší priebeh súdneho konania tak, aby mal náležité preukázané dôvody pre spravodlivé rozhodnutie...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (obdobne napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podstatou sťažnosti (vychádzajúc z jej petitu) je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu, že ho v predmetnom konaní považoval za neprípustné.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie sú záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto

interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Ústavný súd po preskúmaní námietok sťažovateľa a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že nemá v okolnostiach posudzovanej veci žiadny dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania, pretože sťažovateľ napadol dovolaním také právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 10 C 199/98 z 11. novembra 2008 o zamietnutí žaloby sťažovateľa v konaní o vydanie hnutel'ných vecí, proti ktorému nie je prípustné dovolanie podľa príslušných ustanovení § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)].

Okrem toho dovolací súd dal sťažovateľovi jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na strane 6 až strane 7 svojho rozhodnutia nielen na jeho námietku v dovolaní (k vade konania v zmysle § 237 písm. d) OSP, keď poukazoval na prekážku res iudicata a prekážku litispendencie), ale aj na jeho námietku, že v konaní došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP (postupom súdov pri zisťovaní skutkového stavu veci, ako i vyhodnotením vykonaných dôkazov na strane 8 a strane 9), a tiež na jeho námietku, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci na strane 9 a strane 10 [dôvod obsiahnutý v § 241 ods. 2 písm. c) OSP].

Samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania je navyše vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy, resp. práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, a sťažovateľom označeným základným právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je žiadna relevantná súvislosť, preto jeho sťažnosť odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažovateľ v sťažnosti a jej petite nenamietal osobitne postup krajského súdu, ústavný súd sa preto jeho námietkami vo vzťahu ku krajskému súdu bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2014